

bredelse, og raisonneerede som saa, at hvis han havde gjort det samme ogsaa nu under denne Lovs Bestemmelser, vilde han have tabt sit Krav paa Erstatning. Det er en komplet Misforstaaelse. Jeg maa gøre opmærksom paa, at der staar: „hvis man undlader at underkaste sig Lægebehandling eller modarbejder den tilskadekomnes Helbredelse ved Tilsidesættelse af Lægens Forskrifter“. I Ordet „modarbejder“ ligger jo netop den onde Hensigt at ville bevirke, at Sygdommen trækker ud. Men naar man tilsidesætter Lægens Forskrift, netop fordi man anser den for uheldig, og den i Virkeligheden er uheldig, taber man selvfølgelig ikke sit Krav. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds var meget vred paa samme Paragrafs 2det Stykke, for saa vidt man derefter kunde risikere, at den tilskadekomne fik to Læger sendt paa Halsen, det var noget, sagde han, som Lægestanden umulig kunde finde sig i. Jeg vil sige, at Lægestanden hidtil har fundet sig ret godt i det, thi i de bestaaende Forsikringsselskabers Reglementer findes netop dette Forbehold lige over for den forsikrede, idet man forbeholder sig at sende sin egen Læge til at undersøge den tilfældig tilskadekomne. Jeg tror, at Bestemmelsen vilde være lige saa godt paa sin Plads her, som den er i disse Selskabers Reglementer, og jeg tror ikke, at den i Praksis vil gøre nogen som helst Skade. Jeg tror, at den virker allerede ved at staa der, og at det er en ret naturlig Bestemmelse, at den, der skal yde Erstatning, ogsaa har det i sin Magt at kontrollere, hvorvidt Behandlingen er rigtig, og kontrollere det paa den Maade, som vedkommende Arbejdsgiver og vedkommende Forsikringsselskab anse for mest fyldestgørende.

De Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslagets § 18, angaaende Udbetaling af Erstatning, enten i Form af Livrente eller Kapital, ere jo de samme, som fandtes i Lovforslaget i Fjor, og det turde vistnok være noget ørkesløst igen at komme ind paa hele den Forhandling, som den Gang blev ført om det hensigtsmæssige i at holde paa Livrente som det principale eller paa Kapitaludbetaling som det principale. Det forekom mig ikke, at det ærede Medlem for Fredericia i den Henseende fremførte noget som helst nyt. Ganske vist udtalte han, at han ikke havde følt sig slaaet af, hvad der herom med fuldkommen Ret blev anført af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) til Forsvar netop for den Ordning at have Kapitaludbetaling

som det principale inden for Aldersgrænsen 30—50 Aar, men det ærede Medlem for Fredericia var dog ikke i Stand til at fremføre noget som helst Tilfælde, hvor ikke denne Ordning netop var den hensigtsmæssigste. Han indskrænkede sig til at sige, at han var overbevist om, at det som oftest, i Reglen eller meget hyppigt ikke vilde være meget tilfredsstillende, men videre forekom det mig ikke, han kom ind paa Sagen. Jeg har den Tro til Arbejderne, at de ville forstaa at anvende den Kapital, de faa udbetalt, paa den hensigtsmæssigste Maade, og at det ikke er nødvendigt at opræde som Forsyn for Arbejderne i den Henseende. Jeg antager, at det ærede Medlem i og for sig deler den Betragtning, men den kom ganske vist ikke frem i hans Udtalelse.

Der er, som sagt, anført forskellige principielle Indvendinger mod Lovforslaget, særligt fordi det kun bevæger sig paa et saa indskrænket Omraade som det her foreliggende, og man er i Aar specielt kommen ind paa det uheldige, der skulde være i, at Landarbejderne ikke vare tagne med. Man er til yderligere Støtte derfor fremkommen med Argumenter, som ganske vist ikke kom frem i Fjor, men som dog ikke forekomme mig at veje stort i Vægtsskaalen. Der er saaledes det Argument, der blev fremført af det ærede Medlem for Fredericia, og jeg tror ogsaa fra anden Side, om den befrygtede Indvandring fra Landet til Købstæderne af Landarbejdere, som ønskede, i Tilfælde af, at de kom til Skade, at nyde godt af de Regler, der gives i denne Lov. Jeg tror, at paa det Punkt har det andet ærede Medlem, der havde Ordet i Lørdags, fuldkommen Ret, naar han ikke troede, at denne Frygt paa nogen Maade var begrundet. Jeg tror, at Indvandringen fra Landet til Købstæderne beror paa ganske andre Momenter end paa, om de i Tilfælde af, at de skulle slaa Arme og Ben itu, kunne faa Erstatning eller ej. I den Henseende tror jeg ikke, Lovforslaget vil virke som en Importpræmie paa Indvandringen fra Landet til Købstæderne. Nej, Sagen er jo den, som ogsaa blev fremhævet forleden Dag, at her foreligger en Ansvarlighedslov, og skulle vi gaa videre, komme vi til en Understøttelseslov. Vi kunne ikke komme uden om dette, at vi maa gaa over til et ganske andet Princip, hvis vi skulle gaa videre med denne Op-gave at løse Spørgsmaalet om en Understøttelse i Tilfælde af Ulykkestilfælde. Dette kan, saa vidt Erfaringen viser, ikke løses endnu, vi ere ikke komne saa vidt endnu,